

POSTANOWIENIE

29 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 29 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa K.B.

przeciwko A.M.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej A.M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z 4 czerwca 2024 r., II Ca 672/23,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od pozwanego na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 2700,00 (dwa tysiące siedemset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą z wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.; z 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, Nr 3, poz. 52; z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, Nr 10, poz. 156 oraz z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienia SN: z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12; z 15 października 2015 r., III CSK 198/15; z 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15., z 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16; z 27 października 2016 r., III CSK 217/16; z 29 września 2017 r., V CSK 162/17; z 7 marca 2018 r., I CSK 664/17; z 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17 z 5 października 2018 r., V CSK 168/18)

Skarżący, wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., odniósł tą przesłankę do rażącego naruszenia art. 647 k.c. przez jego błędną wykładnię, odbiegającą od aktualnego i niezmiennego od lat poglądu doktryny i orzecznictwa w zakresie prawa do odmowy przez inwestora odebrania obiektu. Powołał się na następujące wady budynku: (1) wykonawca nie wykonał szkieletu ścian szczytowych, (2) wykonawca zmniejszył wbrew założeniom projektu ilość belek stropowych i poprzecznych podtrzymujących całą konstrukcję, (3) wykonawca zamontował słup podpierający na piachu zamiast na fundamencie, (4) wykonawca zamontował pochyły strop, (5) wykonawca skonstruował dom z drewna mokrego oraz nieposiadającego certyfikatu. Tymczasem Sąd drugiej instancji stwierdził, iż roboty budowlane objęte umową o wykonanie budynku mieszkalnego zostały wykonane zgodnie z tą umową, w sposób należyty w całości oraz zgodnie z

jej treścią, zasadami sztuki budowlanej, projektem budowlanym i dokumentacją techniczną oraz modyfikacjami i uzgodnieniami z pozwanym i kierownikiem budowy.

Należy w związku z tym przypomnieć, że - stosownie do art. 398¹³ § 2 k.p.c.- w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia; podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zatem zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów.

Inwestor jest uprawniony do odmowy odbioru obiektu jedynie wtedy, gdy jest on dotknięty wadą istotną, tj. taką, która czyni go niezdatnym do umówionego użytku zgodnie z przeznaczeniem lub prowadzi do wykonania robót w sposób wyraźnie sprzeciwiający się umowie. Jeżeli natomiast wady nie są istotne w powyższym znaczeniu, to inwestor nie może odmówić jego odbioru; może zaś skorzystać z uprawnień z tytułu rękojmi, ewentualnie gwarancji (zob. m.in. wyrok SN z 12 marca 2021 r., V CSKP 14/21, nie publ. i judykaty przywołane w jego uzasadnieniu).

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(M.M.)

[r.g.]